

Genesis 6:1-13

1 Geweld van mensen

2 Gericht door God

3 Genade voor Noach

Gemeente,

Dat is al snel denk je automatisch. Genesis 6 nog maar. En God gaat de aarde verdueren. God gaat de mens en al wat leeft vernietigen van de aarde. Nog maar enkele hoofdstukken na het begin van de Bijbel en de schepping. Toch moeten we ons niet verkijken. Want zo vlug is dat oordeel van God niet gekomen. Als je het in jaren uitrekent dan zijn er al zo'n 1650 jaar voorbijgegaan vanaf de schepping. 1650. Voor een goed beeld het volgende: de tijd tussen Genesis 1 en Genesis 6 die paar bladzijden is net zo lang als de tijd tussen Genesis 6 en Maleachi 4, het eind van het Oude Testament, dat is ook zo'n 1650 jaar. Zolang is de periode van schepping tot zondvloed. Zolang heeft God geduld gehad terwijl Hij het ergste zag gebeuren op aarde.

1 geweld van mensen

Wat dan? Vers 11 en 13 noemen het met het woord wrevel. De aarde was vervuld met wrevel. Dat is agressie, gewelddadigheid. Mensen slaan er makkelijk op los. Hebben een kort lontje en om niks is er weer een aanslag, een vechtpartij, een liquidatie. En dat is niet af en toe en hier en daar in een enkele achterbuurt, nee de aarde is vervuld met wrevel.

Vers 5 benoemt het als boosheid. De boosheid van de mensen is menigvuldig op aarde. Boosheid in de zin van: elkaar kwaad willen doen. Bewust willen beschadigen. Dat kan ook met woorden of met seksueel misbruik. Elkaar kwaad doen. Beschadigen. En: God kwaad willen doen. Bewust tegen Zijn bevel ingaan. Het doet denken aan Lamech in hoofdstuk 4. De man die 2 vrouwen neemt, bewust tegen God ingaat daarmee, en die een man doodslaat om een schrammetje. En daar zingt hij trots van, hij schaamt zich daar niet voor, hij bezingt dat. Mensen zijn trots op hun schending van Gods recht en mensenrecht. Ze maken er popmuziek van en scoren ermee. Dat is menigvuldig. Allemaal van die Lamechs.

En het gedichtsel van hun gedachten is te allen tijd alleen maar zo. Ze maken maar plannen in die richting en van die aard. Hun gedachten monden allemaal uit in boosaardige plannen. En dat is te allen tijd het geval. En alleen maar dat. Nooit wat anders. De stam van hun gedachten produceert takken van allerlei gedichtsel en plannen en geeft vruchten

van daden en het is allemaal agressie en boosheid tegen God en mens.

Zo was het toen. En onwillekeurig denk je: het lijkt er vandaag de dag ook een heel eind op. Aanslagen, terroristische cellen, misbruik van kinderen, satanische popmuziek op houseparty's. Je ziet het ook nu.

Maar: hoe zie je dat? Hoe kijk je daarnaar? Ik moet er niks van hebben, gruwelijk, ik verafschuw het. Ik dank U God dat ik niet zo ben als al dat gespuis. Voor je het weet kijk je als een farizeeër. En Kohlbrugge zegt: als je denkt: zoiets zou ik nooit doen, heb je al erger gezondigd dan wanneer je het doet. Hoe kijk je daarnaar, naar zo'n wereld? Als een christen? Heere, ik ben net zo van binnen. De wortels van mijn levensboom zijn exact gelijk. Wrevel, boosheid, trotsheid, opstand tegen U. Geen draad beter. O HEERE, ik dank u, dat ik niet zo deed, hoewel ik net zo ben. Ik dank U dat U mijn leven zo geleid hebt, mij zo beteugeld hebt en beteugelt, dat het er bij mij niet uitkomt. De wortels brengen geen stam van gedachten voort, nog minder takken van plannen, en geen daden van moord. Ik ben net zo, en toch deed ik het niet. Ik dank U, Heere. Als je daar vreemd aan bent, gooit God je straks met die wereld op één hoop.....

Maar: hoe is dat nou zo gekomen in die tijd? Vers 1-4 laat ons dat zien. Dat kwam door de huwelijken, de verkeren. Kijk, lange tijd waren er al twee geslachten op aarde. Het nageslacht van Kain in hoofdstuk 4. Uitlopend op die Lamech van hoofdstuk 4. En de andere lijn, die van Seth, in Genesis 5, uitlopend op Henoch, op die andere, vrome Lamech en Noach. Twee aparte lijnen en leefwerelden. Maar..... op zeker moment zien de zonen Gods, de mannelijke kinderen van God, de lijn van Seth dus, dat de dochters der mensen mooi zijn. Als zij ze zien slaat hun hart op hol en voelen ze zich aangetrokken, verliefd. En och, of dat nou een meisje is uit de lijn van Kain of van Seth dat maakt niet uit. Ze nemen er zo één tot vrouw, net wie ze verkozen hebben. De jongens van het geslacht van Seth vermengen zich met de meisjes uit het geslacht van Kain. Zo is het gekomen. Een jongen van het verbond neemt verking en trouwt met een meisje dat nergens aan doet. Die zij verkozen hadden. En natuurlijk hebben ze gezegd: ja, maar ze kan nog veranderen. Ik zal er veel voor bidden..... Maar ze hebben al gekozen. Ze kiezen maar uit, wat hen aanstaat. Dat is belangrijker dan God. En als daar geen bekering op volgt, dan kunnen de gevolgen zijn als in Genesis 6. Daar is de samenleving door ontwricht, daardoor is de aarde vervuld met wrevel, daardoor is de zondvloed door gekomen.

Mag je dan niet kiezen wie je leuk vindt? Nee, als dat het enige is, is het radicaal verkeerd. Als jouw keus het enige is wat er van te zeggen valt is het totaal verkeerd. Als jouw keus voor die leuke jongen, dat knappe meisje het enige is geweest.

Want juist dat is bij uitstek een zaak van gebed. Heere, leid U mijn leven en mijn gevoelens en die van een jongen of een meisje. Als je dan verliefd wordt en je voelt dat je van haar of hem houdt en verkering krijgt of wilt krijgen, dan vraag je je twee dingen af: ten eerste: kunnen we samen bidden? Kunnen we samen de Heere vrezen? En ten tweede: zou dit meisje moeder van onze evt kinderen kunnen zijn? Kunnen zorgen voor de zielen van onze kinderen, zijn die bij haar in goede handen? En je bidt: Heere, mag dit het meisje zijn voor mij, de vrouw? Mag dit de jongen zijn voor mij, de man? Als het niet zo is, laat het dan uitgaan. En je let op: geeft de Heere rust, geeft de Heere vrede in je hart en gebed? En je let op: groeien we samen dichter naar God en naar elkaar toe? En als dat gebeurt, als je dat merken mag, dan zeg je niet zozeer: ik heb haar gekozen, of we hebben elkaar gekozen, maar: ik heb haar gekregen van God, we hebben elkaar gekregen van God. Voor het leven.

Waar dat niet zo is, daar maak je verkeerde keuzes, en als het al een goede keuze zou zijn, dan is je basis wankel, jouw keuze, maar die kan weer veranderen.

2 gericht door God

Dat kon de HEERE niet langer aanzien. Die wereld vervuld met wrevel, die boosheid op de aarde, al die plannen van de gedachten die altijd alleen maar boos waren. Toen zei God in vers 3 al: er komt een eind aan die lange levens. Ik wil dat geen 900 jaar meer aanzien. Nog 120 jaar. En dan zal de zondvloed komen. En na de zondvloed zal de mensenleeftijd van lieverlee afdalen naar ten hoogste 120 jaar. Maximaal, langer niet. Hooguit 120 jaar zal het duren. Hooguit 120 jaar zal Mijn Geest nog twisten met een mens. Twisten, zeg maar: worstelen. Echt een één op één gevecht. Waarbij geldt dat de mens wil doorlopen naar het verderf. Maar de Geest worstelt om tegen te houden. Aangrijpend, als je dat voor je ziet en denkt. Een man loopt richting een ravijn. Wil daar recht inspringen. En moeder loopt naar hem toe en houdt hem tegen. Maar hij wil zich niet tegen laten houden. Die moeder blijft vechten. Totdat die moeder een keer ophoudt. Niet meer vecht en hem door laat lopen. Zo loopt een mens naar het verderf, de toorn Gods, de hel. Maar de Heilige Geest twist, worstelt, houdt tegen. Waarmee? Denk aan toen: met Noachs' leven, met die ark die gebouwd werd, met mensen die stierven, met woorden van Noach's kinderen. Hoe worstelt de Geest? Met een woord van vader of moeder, met een ongeluk of sterfgeval om je heen, met een preek die indruk maakt. Terug, terug, niet verder gaan. De Geest worstelt en geeft indrukken, geeft onrust, geeft last van je geweten, geeft gevoel. Dag na dag, week na week, jaar na jaar. Totdat.....de Geest Zich terugtrekt. Ga maar. Leef maar door.

Huiver je daarvan? Leerde je bidden: O Heere, wordt me te sterk door Uw Geest? Laat Uw Geest mij inwinnen. Ik laat U niet gaan tenzij Gij mij zegent. Dat is bekering. Dat is wedergeboorte. Je word bang voor jezelf en je smeekt om de Heilige Geest. En Christus laat Zijn Geest je hart vernieuwen, ombuigen. Roepen om genade, smeken om vergeving. Dat is wedergeboorte.

Maar als dat niet gebeurt, dag na dag, week na week, jaar na jaar, dan laat de Geest je een keer door, geeft Hij je je zin, ga maar verder. Totdat God het niet meer aan kan zien en het berouwt Hem en het smart Hem aan Zijn hart. Vers 6. Hij zal de aarde gaan verdelgen. De zondvloed komt! Want God heeft berouw dat Hij de mens geschapen heeft. Ja, kan God berouw hebben?

Niet in de zin zoals wij. Dat wij spijt van iets hebben, want we hebben iets verkeerd gedaan. We stoppen ermee, want we hadden er beter nooit aan kunnen beginnen. We hebben het verkeerd ingeschat en een verkeerde beslissing genomen. Dat kan van God nooit gelden. Dat blijkt ook hier wel, want God stopt er niet mee. God gaat verder met de mensheid en de aarde via Noach. God breekt het niet af. Zijn doen is onfeilbaar en altijd goed.

Maar het woord wil wel twee dingen aangeven waar je niet licht over denken moet. Ten eerste het raakt Hem heel diep. Het smartte Hem aan Zijn hart. Dat woord wordt ook gebruikt als Saul David wil doden en dat smart Jonathan, Zijn beste vriend wil Saul vermoorden. Of als Dina is verkracht door Sichem dan smart dat haar broers Levi en Simeon. Ze voelen zich geraakt, gekrenkt. Jonathan hield van David, Simeon en Levi hielden van hun zus. En die wordt aangetast, aangerand. Zonde doet God wat. God heeft Zijn wetten lief, wie die aantast, krenkt God. Alsof je God in Zijn hart steekt. Op Zijn hart trapt. Zonde is nooit iets van: och ja zo'n regeltje even niet houden. Nee, geen regeltje of wetje, maar God krenken. God zo raken dat Zijn toorn wordt opgewekt. Wat dacht je dan? Dat krenkt Hem. Wekt Zijn toorn op. Je zonden doen God wat. Elke keer weer. Alsof je Zijn Kind vertrapt, Zijn hart steekt. Een wonder dat ik er nog ben. Dat ik nog niet gestraft ben.

En dan geeft het ten tweede aan: Gods handelwijze verandert. Zijn geduld slaat om in voltrekking van het oordeel. Er verandert iets, het gaat niet langer zo door, het blijft niet altijd maar hetzelfde. God verandert van handelwijze. Hij maakt er een eind aan. Je moet niet denken dat het maar zo blijven zal en door zal blijven gaan. Op een dag kan en wil God het niet langer aanzien. Neemt Hij dat zondige, onbekeerde leven weg. Gods gericht komt. Over alle onbekeerde zondaren. Ook over jou. De duivel liegt als hij zegt: och, duurt nog wel, duurt nog wel, want op een dag duurt het niet meer. Is het over, is het te laat.

En God bracht de zondvloed. Om de aarde schoon te maken staat er eigenlijk. De aarde, Zijn schepping, zo mooi geschapen. Kunstwerk. Maar de mens is een smet erop geworden. De mens bevlekt en bevuilt die schepping, verruineert de schepping. En God veegt de schepping schoon. Zoals je een bord schoonveegt met een doek van vlekken en vuil, zo veegt God de schepping schoon met de zondvloed. Weg met die mensheid.

1650 jaar heeft God gewacht en geduld gehad. En na de zondvloed heeft God al weer 1650 jaar geduld gehad tot 400 voor Christus. En nog een keer 1650 jaar, tot 1250 na Christus. En nog weer bijna 800 jaar daarna tot nu toe. Al 2 ½ keer zo lang als voor de zondvloed is de tijd van de zondvloed tot nu. God heeft al zolang langer geduld gehad dan toen. Als je daarop let, zou het gericht dan niet elke dag kunnen komen? Zou de wederkomst van Jezus dan niet elke dag plaats kunnen vinden? Dat Hij de aarde schoonveegt en het niet meer aan wil zien op aarde? Zou het dan vannacht niet afgelopen kunnen zijn? Na 4050 jaar na de zondvloed.....?

Heden, bekeert u! Stel niet uit! Niemand garandeert je dat Gods geduld er morgen nog is. En als dat vannacht gebeurt kan niemand zeggen: Heere, U was te vlug met Uw oordeel. Alleen maar: U hebt zo lang gewacht, en geduld gehad..... Alleen maar: ik heb de tijd uwer goedheid voorbij laten gaan. Ik had me moeten bekeren. Heden!

3 genade voor Noach

Maar Noach vond genade in de ogen des Heeren. Noach. We lezen in vers 9 wat voor man dat was. En we lezen exact hetzelfde als van Henoch. Hij wandelde met God. En zodoende was hij rechtvaardig: mens zoals God het bedoeld heeft en oprecht: met heel zijn hart geopend voor God. Omdat hij wandelde met God.

Dus hij ging met God om, God ging met hem om. Van hart tot hart. Gods hart opende Zich voor Noach, Noach's hart opende zich voor God. En dat kon omdat tussen hen in de Heere Jezus liep. De liefde van Gods hart kwam via Christus tot hem en zijn gebeden kwamen via Christus tot God. En zodoende merkten ze alles aan elkaar. De Heere merkte het als Noach ergens mee liep of zat. Noach werd ook gewaar als de Heere anders was dan anders, stiller was. Omdat hij had gezondigd, gedwaald en de Heere het beleden wilde hebben. En vooral dat was voortdurend. Wandelen is niet af en toe iemand wat vragen, maar gedurig naast hem lopen. En elkaars nabijheid genieten. Heerlijk vond Noach dat: waar ik ben, wanneer het ook is: Heere, U ziet het, U weet het, U bent erbij. Noach wandelde met God.

Wandelt u met God? Dat is genade. Ontvangen genade. Om Christus wil. Omwille van Zijn verdienste aan het kruis. Zijn lijden en sterven, Ik voor u daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven. Genade. Puur om Christus wil. Dat is genade, want dat deed Christus vanwege de verkiezing door de Vader. Omdat de Vader mij verkoren heeft voor de grondlegging der wereld en me aan de Zoon gaf. Zonder enige grond of oorzaak in mij, maar uit eeuwige liefde. Om voor mij te gaan lijden en sterven. Dat is genade. En daarom heeft de Heilige Geest mij tot Jezus gebracht. Daarom bracht de Geest me tot die kennis van mezelf dat ik het buiten mezelf ging zoeken in Hem. Door de Geest Die inwon en Die overwon. Dat is genade. Ontvangen genade.

Weet u daarvan? Want wie genade ontving, zal ook genade vinden. Noach vond genade in de ogen van God. God zal hem niet mee wegvegen in het oordeel. God zal hem daarvan verlossen. God zal hem niet mee doen vergaan in het gericht. Dat kan niet, want Noach had genade ontvangen en daarom zal hij het ook vinden in Gods oog. God zal hem redden. God zal ieder redden die genade heeft ontvangen.

En u, jij? Och misschien zegt u, jij ik loop zo ver achter. Zo ver vandaan bij tijden. Dan is het zo vaag en flets en zo onmerkbaar. Maar: de wezenstrekken zijn er dan toch: strijd en verlangen. Strijd, want je natuur trekt je steeds weg, alsof je bergopwaarts klimt is het. Heere Jezus, red mij. Tegen je natuur van lauwheid en doodsheid in. En verlangen: o Heere, kon ik maar dichter met uw wandelen, teerder, vuriger. Heere, Jezus, red mij. De minste vonk van liefde tot Jezus is bewijs van ontvangen genade. En wie genade ontving zal genade vinden.

Maar denk je eens in wat dat voor Noach geweest is. Noach wandelde met God in die tijd. In die tijd van wrevel, boosheid, altijd alleen maar boze plannen vanuit de gedachten der mensen. En daar leefde Noach midden tussenin met zijn gezin. Als één van de weinigen. Wat zal er een zuigkracht geweest zijn van de wereld. Om maar mee te doen. Wat zal er een aanvechting geweest zijn in zijn hart. Wie zegt dat jij het goed ziet? Wat zal er een bespotting van vijanden geweest zijn. Waar blijft nou die zondvloed, nog niet veel van te zien anders. Wat zal er een bestrijding van zijn kinderen geweest zijn: pa, we zijn echt de enige hoor die het nog zo doen, iemand denkt er zo over als u, iedereen verklaart ons voor gek. En toen, toen stierf vader Lamech ook nog, vrij jong voor die tijd. En nog zou het 5 jaar duren. En toen, toen stierf opa Methusalem ook nog. Toen was er geen enkel ander gezin meer op aarde dat God vreesde. Toen waren ze nog de enige. Wat zal de verzoeking groot geweest zijn om maar mee te gaan doen, op te geven, toe te geven. En nog duurde het enkele maanden..... De zonde trok, zijn hart knaagde, zijn

vijanden spotten, zijn kinderen vroegen..... Satan beukt op je geloofsleven. Dan zus, dan zo. Satan trekt aan je ziel.

Maar, zegt Petrus in zijn 2^e brief: wat zien wij: God bewaart hem. Noach is niet bezwiken. Zijn geloof heeft standgehouden. Zo is de HEERE. Zo belijden we met de Dordtse Leerregels: maar God is getrouw Die in de genade hen eenmaal gegeven hen bevestigt en ten einde toe bewaart. God bewaart! Allen die genade ontvingen. En die de genade zo weer kwijt zouden zijn en kwijt zouden raken als je die zelf zou moeten vasthouden en volhouden. Heere, ik kan niet meer, ik houd het niet meer vol, als U het van mij af laat hangen, haak ik af, geef ik toe, geef ik op. Zulke mensen. Maar God is getrouw, Hij bewaart. Ten einde toe.

En Hij verlost. Uit de verzoeking zegt Petrus. De zondvloed en die ark, betekenden voor Noach de verlossing van dat leven dat niet vol te houden was. Van die verzoeking waarin hij 600 jaar geleefd had. Wat zal hij eronder geleden hebben. Al die trekkingen, al die bespottingen, al die aanvechtingen. Maar na 600 jaar zegt God: het is genoeg. Ik verlos je ervan. Dat oordeel over de mensheid betekende voor Noach het einde van de verzoeking. Toen God Noach weghaalde uit die mensheid in de ark was dat voor hem het eind van jaren, eeuwen van verzoeking in een zondige, godloze wereld. God verlost. De strijd voorbij en te boven. Wie hier aan verzoeking lijdt, zal verlost worden daarvan.

Zo verlost God. Als Hij Zijn kinderen wegneemt uit de mensheid in Zijn heerlijkheid. Dan verlost Hij. Daarom kan Paulus zo zeggen: als ik puur aan mezelf denk o laat mijn dan sterven en met Christus zijn. Dan geen verzoeking meer. Wie hier aan verzoeken lijdt, die ontvangt in zijn sterven verlossing van de verzoeking. Daar is geen verzoeking meer. Nooit meer. En als Jezus terugkomt dan is het einde van alle verzoeken. Zijn wederkomst is de verlossing van alle verzoeken. Wie hier aan verzoeken lijdt, die zal eens ervan verlost zijn. Voor eeuwig. Thuisgehaald. Ontheven en verlost.

Amen